

• ГУМОРЕСКА

Чому мовчить телефон?

Я СИДЖУ і чекаю: ось-ось пролунає телефонний дзвінок, і мене запросять на зустріч Нового року. Я вже приготував і пляшку шампанського, і торт. Хто перший запросить, до того піду. Мабуть, першими подзвонять все-таки Петренки.

Не можуть не подзвонити. Два тижні тому я у них обідав. Враження справив колосальне. Господарі були просто вражені. Від моїх компліментів Сергій Петрович увесь час червонів. А Раїса Федорівна до сліз засмутилася. Адже, напевно, за все своє життя ці гостинні люди не чули стільки приємного, скільки я їм того вечора наговорив.

Почав, звичайно, з сина – гордості сімейства.

– Ну й розумник ти, Андрійку! – погладив його по голівці. – І в кого ти такий вдався? Твій тато і двох слів зв'язати не може. А про маму і говорити нічого – навіть елементарної літери «к» не вимовляє. Чуєш – замість «кухня» говорить «ухня».

Андрійко розсміявся.

– А красень ти який! – продовжував я. – Просто не віриться, що у таких батьків могла народитися така гарна дитина. Подивися на свого тата. Ним же дітей лякати можна. У фільмі жажів він міг би без всякого гриму зіграти роль вурдалака. Про маму я вже не кажу. Якби твій батько її не ошасливив, сидіти б їй вічно в дівках...

Зрозуміло, прийти в гості і не сказати пару компліментів господині –

значить продемонструвати свою невихованість. Тож перш за все я похвалив її зачіску:

– Ви, напевно, маєте дуже кваліфіковану перукарку? – почав я здалеку. – Адже зробити гарну завивку на такому ріденькому волоссячку, як у вас, – це справжнє мистецтво.

Раїса Федорівна покрилася рум'янцем.

– Ви найщасливіша жінка в місті. Майстерна кравчиня в наш час – велика рідкість. А в тому, що вам вдалося пошити свою сукню у вмілої закрійниці, я не сумніваюся. Шити на таку фігуру, як ваша, треба мати великий талант і багато терпіння.

Раїса Федорівна так зніяковіла, що вийшла з кімнати.

Щоб господар будинку не вважав мене, вибачте, хамом, я вирішив і йому сказати пару приємних слів. Передовсім згадав про його авторитет у сім'ї:

– Хто б міг подумати, що ти, єдиний, кого у нас в офісі ніхто всерйоз не сприймає, тут, в родині, зміг-таки поставити себе.

Він знизав плечима.

– Відверто кажучи, – продовжував я, – знаючи твою безхарактерність, уявляв, що син у тебе на голові сидить, а дружина з тебе мотузки в'є. А ти нічого, молодець!

Сергій Петрович голосно засопів і надув щоки. Від гордості.

– І квартира у тебе нічого, – зазначив я. – У порівнянні з іншими вона, звичайно, примітив, але для тебе,

Отписки-самотписки

БІЗНЕСМЕР.

БЕЗБЛАТНО.

ДУРИСТИЧНА ФІРМА.

ЗДИРАЧІ ПОДАТКІВ.

Леонід КУЛИШ-ЗИНЬКІВ.

Рівненська обл.

Караоке

Зекономили солідно
Батьки Валентини:
Справили дочці весілля
Й водночас хрестини.

Картинна порада

Як заходиш до начальства, не згинайся в риг, щоб, бува, не зачепився носом за поріг.

Тост

Друзі! Якщо чималі припаси

є на новорічній столі, то,

не відступивши ні кроку,

давайте дружно сидіти

до Старого Нового року!

Мал. Віталія ФЕОКТИСТОВА.

Народні усмішки

У передноворічний вечір в одного господаря корова привела теля. Сусіді Дмитро та Іван зайшли, щоб замочити таку подію, а заодно і провести старий рік. За столом Іван добряче пив, а Дмитро багато їв. Господар не витримав та й каже:

– Дай, Боже, щоб теля так пило, як Іван, а їло – як Дмитро!

* * *

– Сусіде, а ви не проти, аби ми сім'ями разом зустріли Новий рік?

– З великим задоволенням!

– Ну, тоді завтра я з дружиною, дітьми та внуками будемо у вас!

* * *

Адвокат запитує підзахисного:

– У чому вас підозрюють?

– У тому, що я надто рано придбав новорічні подарунки.

– Але ж це не може бути злочином!!! Як рано ви їх придбали?

– Ще до відкриття магазину...

* * *

За новорічним столом дружина сумно зітхала:

– Так хотілося побачити під ялинкою норкову шубку...

Чоловік:

– Вибач, але ж це рік Криси. Коли буде рік Норки – тоді й шубку купимо.

Іронізми

- Нас іще чекає розплата за платну освіту.
- Людина року в номінації «Нелюд».
- І вільну нішу, буває, займає порожнє місце.
- Вирок: «Вища міра покарання через ДТП».
- А чистилище – це посередницька структура?
- Ну, скільки можна нас лякати реформами!
- Те, що Захід пройшов за сто років, нам вдалося проговорити за якихось десять.
- Чим далі ми просуваємося на шляху ринкової економіки, тим вужчими стають підземні переходи.
- Ідентифікаційний код – це плата за втрату генетичного.
- Людський вік короткий? А з кількості зроблених дурниць цього не скажеш.
- Може, істина тому й зазнає такого тиску, що вона посередині?

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
Львівська обл.

Мал. Руслана ВАЛІТОВА.

Хочете – вірте, хочете – ні

До Верховної Ради внесено законопроект про щорічний пішохідний податок. Його автори пропонують, зокрема, обчислювати податок множенням ваги людини в кілограмах на розмір її ноги в сантиметрах.

Притча

За бортом літака Парашут несподівано відмовився розкриватися і нахабно заявив, що він головний, бо основний... Парашутист не став слухати базікання і миттю його відстебнув, а натомість розкрив запасного.

Мораль: не будь самовпевненим – знайдеться запасний.

Архів "зоряньського" гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

Знай наших!

Під час зимового відпочинку на Канарах відомий бізнесмен Ю. Хрюшко отримав повідомлення з Києва, що одну з його фірм без попередження відвідав податковий інспектор. На знак протесту обурений бізнесмен оголосив півгодинне голодування.

Оголошення

«Потрібні молоді й здорові таланти! Лопата».
«Для культурного відпочинку дві свині шукають третю».
«Анонімно лікуємо анонімів, омонімів і антонімів».

ку і пляшка горілки спорожніли більш ніж наполовину. Від копченої горбуші залишилися одні горбики. Від маринованих груздів, які теща берегла з літа, залишилися порожня дволітрова банка і журнальна фотографія вождя якогось африканського племені, яку теща чогось наклеїла на банку.

Увечері тридцять першого грудня ми зібралися у сімейному колі, щоб провести старий рік і зустріти Новий. На столі було все, що залишилося в холодильнику. А ще ми наготували олів'є. В атмосфері панувала якась напруженість.

– Казала ж я, не треба запасатися на Новий рік заздалегідь. Зараз у магазинах є все, що завгодно. Пішов, купив, – пробурчала дружина.

– Ой не говори! – парирувала теща. – Сьогодні є, а завтра немає. Знову ж ціни – сьогодні одні, а завтра інші. Знаємо, проходили. І народу в магазинах тридцять першого стільки, що не протовхнутися...

Коротше, як би там не було, а потишеньку ми розвеселилися. Коли ж вистрило шампанське, то атмосфера розрядилася остаточно. Тут ще й Дід Мороз до нас прийшов п'яньенький, синок вірш прочитав, я заспівав... Так що новорічне свято вдалося на славу. І олів'є вистачило всім!

Олег ПРЯНІЧКІН.
(Із циклу «Новорічні історії»).

Мал. Ігоря КІЙКА.

• МАЙЖЕ З НАТУРИ

Стій! Хто йде?!

У НАШІЙ сім'ї ніхто не спав. Ми всі чатували. По черзі.

У ніч на двадцять восьме грудня чатувала теща. Вона забарикадувалася в кухні табуретками і стійко простояла всю ніч біля холодильника.

На ранок у банці з чорною ікрою не вистачало сім столових ложок, з червоною – чотири. Кабачкову бог милував. Але від салам'ї залишився тільки хвостик.

– Я задрімала всього на секундочку, а ви, як останні диверсанти, скористалися цим, – обурювалася теща.

– Так ми це... Ми, звичайно, не спали. Хвилини чотири. А потім, як діти, – винувато переглядалися я й дружина.

– А я взагалі – дитина, – відрізав наш десятирічний син. – Тому всю ніч спав теж, як дитина, тобто як немовля. Коротше кажучи, без задніх ніг я спав, нікуди не вставав.

У ніч на двадцять дев'яте грудня чергував син. І хоч йому в школу раноранці, однак шибеник зголосився вартувати.

На кухні він включив айфон, телевізор і ліг на табуретки, тим самим перегордивши шлях до холодильника.

На ранок у коробці з цукерками асорті не вистачало дванадцять цуке-

рок, у коробці з безе – десять коржиків з кремом, а торт з красивим написом «З Новим роком!» був з'їдений наполовину.

– Як ви могли! – обурювався син, похапцем витираючи щоки, вимазані шоколадним кремом. – Я заснув лише на секундочку, а ви, як діти-ласуни!

– Так ми хвилини вісім не спали! А потім, як діти! – гнівно спалахнули ми з дружиною.

– А такі так... І я хвилини вісім, а потім ми всі – хрю-хрю, – підтвердила наше алібі теща, а заодно і себе виправдала.

У ніч на тридцять грудня на варту біля холодильника заступила дружина. Їй пробачили все, тому що з холодильника безслідно зникли тільки солоні огірки (три літри) і баночка майонезу (літр).

У ніч на тридцять перше грудня я рішуче заявив:

– Нічого не знаю, моя черга охороняти холодильник.

Усі розійшлися по кімнатах пригнічені, один я був у піднесеному настрої, який зберігався у мене всю ніч.

На ранок я не обурювався. Бо в мене не було сил.

Підраховували збитки. Пляшка конья-